

Thyboer på det danske fodboldlandshold

I fodboldlandskampen mod Sverige d. 21. juni 1953 i Københavns Idrætspark havde det danske landshold de to thyboer Kai Nielsen og Poul Andersen på holdet. Såvidt det er redaktionen bekendt, er det indtil videre de to eneste A-landsholdsspillere, der har haft deres rødder i Thy. Svend Andersen var dog så tæt på, som tænkes kan, idet han syv gange sad på reservebænken, når landsholdet spillede.

Kai Nielsen blev født i en gammel købmandsgård i Klitmøller i 1926. Faderen, Andreas Nielsen, byggede imidlertid en ny og større butik, da Kai var seks år gammel. Efter datidens målestok var der tale om ret store forhold. Forældrene passede butikken sammen med en ekspeditrice, mens der var to piger til at klare den private husførelse. Og så var der oven i købet levebrød til fire købmænd i Klitmøller.

Barndommen var en tid, som Kai Nielsen husker tilbage på med glæde. Selv om han af og til skulle cykle ud med varer, så var der tid til at lege og tage med ud at fiske hummere. Drengetidens beundring for fiskerne har aldrig forladt Kai Nielsen. Selv om fiskerne sled fra morgen til aften, så var de altid glade. Den samme glæde var imidlertid ikke til stede i den stråttækte skole, det sørgede spanskrøret for.

Der blev også tid til at spille fodbold, ofte var det kun med en tennisbold eller en kludebold. Når der blev spillet »rigtige« fodboldkampe, havde man dog en læderbold, der var snøret med sejlgarn. Kampe foregik på det sted, hvor der stadigvæk spilles fodboldkampe. Men forholdene var anderledes. Omklædningen foregik i kostalden på gården overfor, og inden kampen måtte spillerne ud for at fjerne koklat-

terne på banen, der var alt andet end jævn.

Fra Klitmøller skole kom Kai Nielsen på Hvidbjerg Realskole, hvor han tog præliminæreksamen. Under krigen kom Kai til Thyborøn for at fiske, og derefter var han ude at sejle som sømand et par år. I 1948 fik han arbejde i en købmandshandel i Esbjerg, og fra det tidspunkt kom der fart på fodboldkarrieren. Kai Nielsen gik ned i fodboldklubben for at melde sig ind og spurgte ved samme lejlighed, hvornår førsteholdet trænede. De gloede noget på den håbefulde unge mand, der efterfølgende fik besked på at starte på sjetteholdet. Men i løbet af et år havde han arbejdet sig op på Esbjergs bedste hold, der spillede i første division, landets fineste række. Den første kamp var mod KB i Københavns Idrætspark.

Kai Nielsen nåede at blive topscorer for Esbjerg. Han havde trænet sig op til at sparke omtrent lige godt med begge ben, så det gjorde ikke den store forskel, om han var placeret som venstre wing eller centerforward. Dengang kunne en førstedivisionsspiller nøjes med at træne to gange om ugen.

Efter at have spillet 2. sæson for Esbjerg blev Kai Nielsen arbejdsløs og flyttede i 1951 til Skovshoved en halv snes

Til venstre ses Kai Nielsens barndomshjem, der blev bygget, da han var dreng.

kilometer nord for København. Han blev lokket derover af Skovhoveds østrigske træner, der tidligere havde trænet Esbjerg. Kai Nielsen blev hurtigt accepteret i den lille fiskerby, ikke mindst fordi han kunne tage en ordentlig snus, som han havde lært det i Klitmøller.

Skovhoved lå dengang i toppen af første division. Det var usædvanligt for en by af denne størrelse at rangere så højt. En del af grunden var, at der blev gjort en aktiv indsats for at skaffe nye spillere, bl.a. ved at sikre dem arbejde i området. I denne storhedstid opnåede otte af klubbens spillere at komme på landsholdet. Kai Nielsen debuterede på landsholdet d. 21. september 1952 i en kamp mod Holland i Københavns Idrætspark, hvor der næsten altid var fyldt op til landskampe. Hollænderne førte 2-0 ved pausen, men alligevel lykkedes det Danmark at vinde kampen med 3-2. Allerede et par uger senere optrådte Kai Nielsen i den danske landsholdstrøje i Helsingfors, hvor danskerne tabte 2-1.

Da Kai Nielsen for tredje og sidste gang stillede op som venstre wing for det danske fodboldlandshold, foregik kampen igen i Københavns Idrætspark, og atter var kong Frederik på grønsværen for at hilse på spillerne. Denne kamp i juni 1953 var en fantastisk oplevelse, som købmandens Kai fra Klitmøller aldrig glemmer, selv om svenskerne vandt kampen 2-1.

Hjemme i Klitmøller fulgte faderen med i radiotransmissionen, når Kai optrådte i landsholdstrøjen. Hvis der kom nogen sådan en søndag eftermiddag for at få benzin på bilen, så måtte vedkommende køre videre med uforrettet sag, fordi købmanden skulle følge med i landskampen.

Kai Nielsens tre landskampe er langt fra hans eneste optræden på udvalgt hold. Som én af de få har han spillet både på JBU's og KBU's udvalgte hold. Desuden spillede han for Alliancen og senere Stævnet, der var en sammenslutning af københavnske klubber. Her spillede han mod både engelske og sovjetiske hold. Det var

en stor oplevelse at spille for hundrede tusinde tilskuere i Moskva, Kiev og Leningrad. I 1956 sluttede Kai Nielsen sin aktive tid som fodboldspiller; den sidste kamp var mod Vejle, der trods favoritværdigheden blev slået med 4-1.

Da Kai Nielsen debuterede for landsholdet, fik han udleveret en landskampnål, som gav gratis adgang til landskampe resten af livet. Sådant hed det sig i hvert fald, men til Kai Nielsens fortrydelse er ordningen imidlertid nu blevet afskaffet. Landskampdebuten gav dog et mere varigt udbytte end landskampnålen. Efter den obligatoriske middag var spillerne »i byen«, og her traf Kai sin kommende kone, Tove. De blev gift i 1955 og har fået to sønner i ægteskabet. Efter først at have været i en købmandsforretning arbejdede

Kai Nielsen i 27 år i et engrosfirma med kolonialvarer. De sidste ti år på arbejdsmarkedet var han ansat i et firma, der solgte ædle metaller til bl.a. tandlæger og guldsmede.

Fodboldspillet bragte Kai Nielsen til hovedstadsområdet, hvor han er groet fast i Charlottenlund, men han har bevaret kontakten til Klitmøller, som han vender tilbage til hver sommer.

Poul Andersen

I 1928 kom Poul Andersen til verden i Koldby, hvor hans far var dyrlæge 1918-33. I de følgende år (1933-46) var faderen dyrlæge i Bedsted, så Pouls barndoms-erindringer knytter sig især hertil. Allerede

Kai Nielsen på én af sine mange dribleture for Skovshoveds 1. divisionshold, her i en kamp mod B 93.

i 6-7 års alderen blev han grebet af fodboldfeberen i Bedsted, der på den tid var en rigtig fodboldby med 8-900 indbyggere. Skomager Nielsen (Peter Nielsen) var dengang træner for drengene. Han blev senere formand for Bedsted Idrætsforening, og Poul Andersen husker ham som en glimrende leder. Dengang blev der spillet på banerne ved møllen. Poul startede som venstre wing på 2. drengehold i 1936, men allerede to år senere spillede han på 1. drengehold, først som wing og fra 1940 som centerhalf.

I årene 1935-39 gik Poul i Bedsted skole (nu plejehjem), og august 1939 startede han i første mellem på Hurup Realskole, hvor han fem år senere tog realksamen. I de sidste tre år i Hurup var han udtaget til

skoleholdet, der hvert år spillede mod Thisted Realskole på kongens fødselsdag den 26. september. Poul og hans holdkammerater blev besejret de to første gange, ikke mindst fordi Thisted havde Helge Hjortdahl som innerwing. Han var en målfarlig herre, der i de to kampe scorede næsten alle otte mål for Thisted. I sin tredje kamp i 1943 var Poul som anfører med til at hente en 5-1 sejr hjem til Hurup.

Som 16-årig rykkede Poul Andersen i foråret 1944 op som seniorspiller og fik straks pladsen som venstre innerwing på Bedsteds førstehold, der spillede i A-rækken. Allerede i sin første sæson kom han på et udvalgt Thyhold, der måtte se sig slået af Mors med 2-1. På de udvalgte hold optrådte der ikke spillere fra Thisted og

Landsholdet mod Sverige i Københavns Idrætspark i juni 1953. Stående fra venstre: Erik Hansen, KB, Poul Pedersen, AIA (debutant), Poul Erik Petersen, Køge, Holger Seebach, AB, Knud Ove Sørensen, Skovshoved (debutant) og Kai Nielsen, Skovshoved. Knælende fra venstre: Jørgen Johansen, KB, Poul Andersen, B 93 (anfører), Erik Køppen, KB (far til Lone Køppen, én af de største stjerner i dansk badminton), Christen Brøgger, AB og Erik Terkelsen, Esbjerg. Sverige vandt kampen med 3-1, og det danske mål blev scoret af Holger Seebach. Poul Andersen oplyser, at kampen foregik i 31 graders varme, og at han havde et svedtab på 3 kg.

Nykøbings bedste hold.

Efter realeksamen begyndte Poul Andersen i 1944 på Vestjysk Gymnasium i Tarm. I sæsonerne 1945 og 46 spillede han på Tarms førstehold, der rykkede op fra A-rækken til mellemrækken i den dejlige befrielsestid i maj 45. På skoleholdet var han to gange med til at vinde turneringen mod gymasierne i Struer, Herning og Silkeborg.

Forældrene afhændede i 1946 villa og dyrlægepraksis i Bedsted og flyttede til Fredensborg i Nordsjælland. Poul Andersen stoppede derfor på gymnasiet i Tarm og startede forfra på et toårigt studenterkursus i København. I starten boede han hos forældrene og kom til at spille på Fredensborgs A-rækkehold, hvor han som venstre innerwing scorede et hav af mål – heraf hovedparten med sit favoritvåben: venstrebenet.

I slutningen af 1946 flyttede Poul Andersen til Østerbro i København og kom til at bo i nærheden af sin »drømmeklub« B 93, hvor han startede med at spille i januar 1947. Efter et par kampe på 2.- og 3.-holdet debuterede han i maj måned på førstedivisionsholdet i en privatkamp mod Drammens hold fra den norske 1. division. Herefter blev han aldrig sat af førsteholdet i de år, han spillede for klubben. Det er vist nok uofficiel klubrekord i B 93. Selv store navne som Kaj Uldaler og Kaj Hansen har prøvet at være sat af holdet.

Allerede i 1948 kom diverse udtagelser til udvalgte hold. Der var tale om KBU's og Stævnets hold samt en reserveplads på A-landsholdet mod England. Desuden spillede Poul Andersen på ungdomslandsholdet mod Sverige i Københavns Idrætspark. Han spillede centerhalf, stopper, en plads han med enkelte undtagelser altid senere har spillet. De olympiske Lege i

Kai Nielsen og Kurt Nielsen, de to debutanter fra Skovshoved i landskampen mod Holland i 1952. Kurt Nielsen blev senere (1976-79) chefråner for det danske landshold. Det var ham, der fandt på kælenavnet »Klit-Per« til Kai Nielsen. Efter at have været med Kai hjemme i Klitmøller var det for ham nærliggende at drage sammenligningen med drengeløben i A. Chr. Westergaards populære drengebøger.

London i 1948 gik imidlertid hans næse forbi. Han blev udtaget til en bruttotrup på 25 spillere, men kom derefter blandt de tre, der måtte blive hjemme og »holde sig klar«. I stedet for at rejse til London tog Poul Andersen til Bedsted, hvor 950 tilskuere så ham være med til at tabe til et velspillende mesterrækkehold fra Thisted.

I perioden 1947-54 spillede Poul Andersen for B 93. Ud over de nævnte udtagelser blev det til kampe for B-landsholdet, militærlandsholdet og pressens hold. Debuten på A-landsholdet fandt sted i 1952 under De olympiske Lege i Finland.

Poul Andersen som stor dreng på hovedtrappen til Bedsted dyrlægebolig, der blev opført i 1934. Efter sin fodboldtid tog Poul Andersen sin mors slægtsnavn Kappel som mellemnavnet, så han i dag underskriver sig Poul K. Andersen. Dyrlæge Aksel Kappel i Nors var hans morbror, og lærer Ingeborg Kappel i Thisted var hans moster.

Den første kamp blev spillet den 15. juli i Tammerfors mod Grækenland, som blev slået 2-1. Danmark vandt den næste kamp 2-0 over Polen, men tabte derefter 5-3 til Jugoslavien i Helsingfors.

Da Poul Andersen i 1954 havde afsluttet sin uddannelse som civiløkonom ved Handelshøjskolen i København, forlod han B 93 et par år. I sæsonerne 1954/55 og 1955/56 spillede han for den schweiziske klub Grenchen eller Granges i nationalliga A. Han havde fået tilbudt en særdeles vel-lønnet stilling i et udfirma, hvor han som eksportchef skulle have Skandinavien som arbejdsområde. På den måde kunne han bevare sin amatørstatus og komme til at

spille for B 93 igen. Poul Andersen rejste som nygift til Schweiz, og det første af ægteparrets to børn blev født i bjerglandet.

Hjemme i Danmark var B 93 rykket ned i 2. division, da Poul Andersen vendte tilbage til klubben, men holdet vandt turneringen i 1958 og rykkede igen op i den bedste række. Efter hjemkomsten stod landsholdspladsen og ventede på ham, og det blev til fem landskampe i 1957, der blev den sidste landskampsæson. I alt blev det til 16 A-landskampe, heraf de 9 som anfører. 7 kampe gav sejr, 6 nederlag, og 3 endte uafgjort. Målscoren var 34-24 i dansk favør. Desuden spille Poul Andersen 3 kampe for B-landsholdet samt den omtalte kamp for ungdomslandsholdet.

Poul Andersen sluttede med førsteholdsfodbold med udgangen af 1959, og da var han nået op på 202 kampe for B 93. Kampene var spillet med fuld tid – moderne foreteelser som indskiftninger var ukendt dengang. Efter at være stoppet i B 93 var Poul Andersen et par år spillende træner for Fredensborg og derefter træner for divisionsholdet i Helsingør.

I 1963 begyndte en herlig fodboldtid for Poul Andersen, idet han begyndte at spille for bronzeholdet, der var med ved OL i 1948. Indtil 1974 spillede han 135 showkampe for holdet i både ind- og udland. Mange små klubber tjente en ganske god skilling på disse kampe. Deltagerne var spillere som Eigil Nielsen, Bastrup Birch, Piilmark, Karl Aage Hansen, Præst, John Hansen og Lundberg.

Stjerneholdet, der består af tidligere landsholdsspillere, har også nydt godt af Poul Andersens fodboldkunnen. Omkring 35 kampe er det blevet til, og så sent som i 1995 spillede han for holdet i Klitmøller. Turneringsfodbolden blev lagt på hylden i 1987, men da havde Poul Andersen også

Poul Andersen løber ind til landskampen mod Sverige i 1953. Bagved ses Erik Hansen fra KB, der mente, det bragte held at løbe på banen lige efter Poul Andersen. Erik Hansen nåede 7 landskampe og var i øvrigt Thisted's træner i sæsonen 1980. Allerede som feriedreng løb Erik Hansen rundt med en fodbold i Klitmøller sammen med bl.a. Kai Nielsen, og nu tilbringer han en stor del af sommertiden i sit sommerhus samme sted. Det er lige før, man kan sige, at Klitmøller har haft to landsholdsspillere.

Erik Hansen, født 1922, begyndte som angriber, men nåede sit højdepunkt som halvback på landsholdet. En knæskade satte i 1954 en stopper for fodboldkarrieren. Var derefter med i DBU's udtagelseskomité 1958-69, deraf fire år som UK-chef. I årene 1967-68 havde landsholdet kun en fysisk træner til opvarmning af spillerne, så det var Erik Hansen, der i en ny funktion som manager var ansvarlig for landsholdets udtagelse samt det taktiske oplæg til landskampene.

nået at spille over 200 kampe for AB, fortrinsvis i old boys-rækkerne. Poul Andersen har således været aktiv fodboldspiller i et halvt århundrede, en præstation kun få gør ham efter.

Poul Andersen og hans kone Birthe startede i 1968 en ejendomsmæglervirksomhed i Fredensborg, hvor de slog sig ned efter »eventyret« i Schweiz. I 1973 tog han eksamen som ejendomsmægler, og »Asminderød Ejendomskontor« udviklede sig til en driftig virksomhed med forkærlighed for salg af landbrugsejendomme. Poul Andersen havde i 1995 den sorg

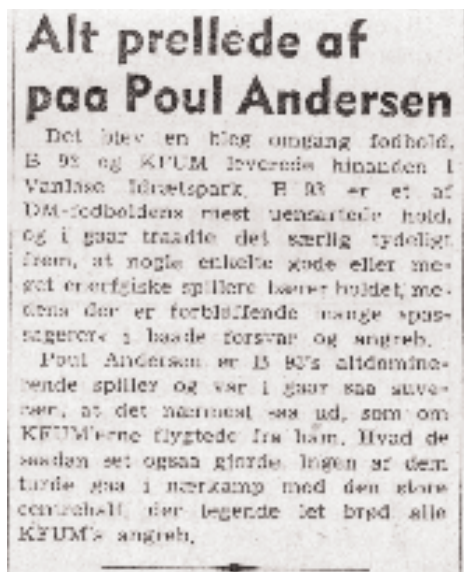
at miste sin kone, men han driver fortsat forretningen videre.

Svend Andersen

Få minutter før slutsignalet i 4-4 kampen mod Sverige den 26. oktober 1958 stod Svend Andersen og trippede ved sidelinjen på Råsunda stadion i Stockholm. Han var klar til at rykke ind på banen, fordi en dansk spiller var blevet skadet. Dengang var der ikke noget der hed udskiftning i moderne forstand; kun i tilfælde af en alvorlig skade måtte der sættes en enkelt reservespiller ind. Svend Andersen nåede imidlertid ikke på banen, før kampen blev fløjet af. Det var det tætteste, han kom på en landsholdsdebut, men ikke mindre end syv gange sad han på reservebænken sammen med tre andre markspillere og en målmand. Derimod blev det til fem kampe på det danske B-landshold.

Svend Grønkjær Andersen blev født i Thisted i 1928 som søn af muremester N. P. Andersen. Efter at have taget realeksamen blev han i 1945 elev på amtsstuen i Thisted. Han var en flittig sportsudøver og opnåede bl.a. at blive klubmester i herredouble i badminton. Svend var også en dygtig gymnast, men det var på fodboldbanen, han kom til at fejre de store triumfer. Første skridt på vejen var Thistedes førstehold, hvor han spillede mange kampe sammen med sine brødre Helmer og Leo.

I 1950 var Svend Andersen færdig med sin uddannelse, og tre år senere giftede han sig med Inga, der var datter af murer Carlo Jensen i Thisted. Som assistent på amtsstuen kunne han se frem til, at der kunne ske forflyttelse. Det blev aktuelt i 1955, da han blev overflyttet til amtsstuen i Vejle. Alle-rede i august måned debuterede han på

Avisudklip fra april 1957. At Poul Andersen kunne »skræmme« en modstander, husker han selv et eksempel på fra 1953, da B 93 markerede sit 60 års jubilæum med en kamp mod de italienske mestre fra Juventus. Poul Andersen skulle spille over for den forguede centerforward Boniperti, der i øvrigt senere blev præsident for Juventus. En enkelt hård tackling fra den danske centerhalf var imidlertid nok til at sende Boniperti ned på midtbanen i resten af kampen. Med danskerne John Hansen, Carl Aage Præst og Karl Aage Hansen på holdet vandt Juventus alligevel kampen 2-1.

Svend Andersen til venstre sammen med Tommy Troelsen. Uddrag fra holdbillede af Vejles 1. divisionshold.

Vejles førstehold, der dengang spillede i 2. division. Allerede i sin første sæson var han med til at spille holdet op i den fineste række, hvor Vejle var med fra sommeren 1956. Herefter fulgte en overgangsturne-

ring på tre halvsæsoner, så Danmarksturneringen fra 1958 kunne følge kalenderåret.

Sammenlagt blev det til fem gyldne år på Vejles hold. Som højre wing spillede Svend Andersen i angrebet sammen med koryfæer som Tommy Troelsen, Poul Meyer og Henning Enoksen. I forsvaret var det navne som Knud Herbert Sørensen, Poul Jensen og Kaj Johansen (senere holdleder for landsholdet). I 1958 vandt de både danmarksmesterskabet og landspokalturneringen, hvor KB blev besejret 3-2 i finalen.

Vejle vandt landspokalen igen i 1959. Den første finalekamp mod AGF endte 1-1, og der måtte en ny kamp til, før Vejle kunne hente en 1-0 sejr hjem. I den første kamp var Svend Andersen uofficielt udpeget som finalens pokalfighter; men da der skulle spilles en ny kamp, blev pokalen

Svend Andersen scorer til 2-1 mod KB den 10. oktober 1960.

først uddelt efter den sidste kamp, og den gik til Vejles målmand Erling Sørensen.

De flotte resultater medførte for Svend Andersens vedkommende flere udtagelser til udvalgte hold. Som nævnt blev det til fem B-landskampe, og der var udtagelser til provinsens hold og pressens hold. I 1958 blev Svend udtaget til A-landsholdets bruttotrup, der skulle have fællestræning som forberedelse til De olympiske Lege i Rom 1960. Fællestræningen foregik i Århus og Odense, og da der også skulle trænes i Vejle, valgte han at sige fra til landsholdet. Familien kom i første række, og han sluttede sin fodboldkarriere, da sæsonen var færdig i 1960. Det blev til 31 mål og 128 kampe for Vejles divisions-

hold. De mange mål placerer ham fortsat på top-tyvelisten over Vejles mest målfarlige spillere. Efter den aktive karriere blev det til næsten ti år i Vejles spillerudvalg.

I Vejle blev familien Andersen forøget med sønnerne Per og Finn. I forbindelse med amtsstuen omstrukturering ved kommunalreformen i 1970 fandt Svend Andersen tiden moden til at søge nye græsgange. Han fik en stilling som halinspektør ved Vendia Hallen i Hjørring og blev senere ansat som direktør for Hjørring Fritidscenter, hvor han virkede indtil 1991. Efter hans død i 1994 er Inga Andersen igen vendt tilbage til Thisted.

TIK's Mogens Knudsen var i 1969 udtaget til pressens hold, der spillede mod landsholdet i Odense.